

LBRIS

We know
books

Karen McQuestion

FROM A DISTANT
STAR

**O STEA
ÎNDEPĂRTATĂ**

Ediție bilingvă

Traducere din limba engleză
de Ana Mănescu

forteen | 2026

CHAPTER 1

“Nowhere to go but out, Nowhere to come but back.”

—“The Pessimist,” Benjamin Franklin King

A piercing light flashed across the sky and plunged to the earth, landing in a farmer’s field. The old dog, Mack, saw the disc-shaped object crash and bounce, skidding thirty feet and throwing dirt as it went.

A high-pitched humming and faint glow came off the object, arousing his curiosity, and he trotted out to take a look. The object was the size and shape of his water bowl, iridescent in color, and topped with a shiny dome.

Mack circled around, sniffing while he inched forward, his eyes glowing from the reflection of the object’s light. As he watched, the top popped open with a gentle hiss, leaving a snout-sized gap. At the same time, the lights on the object dimmed, then went off entirely. Utterly fascinating.

The old dog was sure his boy, Lucas, would want to know about this. It had been a longstanding tradition that Mack brought back anything of interest from his explorations, something that never failed to delight the boy. He always got an enthusiastic rub behind the ears for his trouble, and sometimes a treat, but as curious as Mack was, he was also wary of this thing. It didn’t smell like anything he’d ever encountered before. Under different circumstances, he’d have marked the spot and brought Lucas back later during a walk, but the boy hadn’t gotten out of bed in a long time and the dog knew the other people in the house wouldn’t help. All of them, except the girl, acted as if Mack were a nuisance. Sometimes he even had to remind them to fill his food bowl.

Mack heard the creak of the screen door opening right before the woman’s voice rang out. “Mack? Where are you? Get back here now!”

CAPITOLUL 1

„N-ai unde să mergi decât afară, n-ai unde să vii decât înapoi.“

Pesimistul, de Benjamin Franklin King

O lumină orbitoare a străbătut cerul și s-a îndreptat spre sol, aterizând în câmpul unui fermier. Bătrânul câine, Mack, a văzut obiectul în formă de disc prăbușindu-se și ricoșând, alunecând zece metri și aruncând pământ în urma sa.

Obiectul producea un zumzet ascuțit și o strălucire slabă, trezindu-i curiozitatea, așa că a fugit să arunce o privire. Avea dimensiunea și forma bolului său de apă, era irizat și avea un dom strălucitor în vârful.

Mack i-a dat ocol, adulmecând în vreme ce se apropia ușor, cu ochii reflectând lumina obiectului. În timp ce îl privea, partea de sus s-a deschis cu un șuierat ușor, dezvăluind o gaură de mărimea botului său. În același timp, luminile de pe obiect s-au estompat, apoi s-au stins complet. Absolut fascinant.

Bătrânul câine era sigur că băiatul său, Lucas, ar fi vrut să afle despre asta. Era o tradiție veche ca Mack să aducă acasă orice lucru interesant din explorările sale, ceva care nu înceta să-l încante pe băiat. Întotdeauna îl scărpină fervent după urechi pentru efortul său și, uneori, primea o gustare. Dar, oricât de curios ar fi fost Mack, era și precaut în privința acestui obiect. Nu mirosea a nimic cunoscut. În alte circumstanțe, ar fi marcat locul și l-ar fi adus pe Lucas mai târziu, în timpul unei plimbări, dar băiatul nu se mai ridicase de mult timp din pat, iar câinele știa că ceilalți oameni din casă nu l-ar fi ajutat. Toți, cu excepția fetei, se purtau de parcă Mack era o pacoste. Uneori, chiar trebuia să le amintească să-i umple castronul cu mâncare.

Mack a auzit scârțâitul ușii cu plasă deschizându-se, chiar înainte ca vocea femeii să răsună:

— Mack? Unde ești? Vino înapoi imediat!

Her tone was impatient and he knew if he didn't return to the house soon, she'd lock the door and he'd be stuck outside until morning. He yipped a quick response before quickly sticking his nose into the opening at the top of the disc-shaped object in order to commit the smell to his olfactory memory. This time he caught a different odor: something alarming, something *alive*. At the very second his brain grasped this fact, a shapeless something flew out of the craft, latched onto his nose, and wiggled upward until it covered his eyes. The sensation was stronger than a breeze, almost like a splash of water to the face. He stepped back, blinked, and shook his head trying to get the thing off him, but it was stuck, covering his eyes and making his vision murky. Panic-stricken, he panted and trembled, feeling it seep through the membranes to the back of his eyes. A split second later, he felt nothing. It was gone. He whined to himself, a sound of relief.

"Mack! I mean it!" Her voice pierced the night air. It was the sound of aggravation and bone-weary tiredness, but the dog only heard the finality of it. He barked to let her know he was on his way, then turned and raced back to the house.

Tonul ei era nerăbdător și Mack știa că, dacă nu se întorcea repede în casă, o să încuie ușa și o să-l lase afară până dimineața. A răspuns cu un lătrat scurt, apoi și-a băgat repede nasul în deschizătura obiectului în formă de disc, pentru a-și imprima mirosul în memoria olfactivă. De data asta, a simțit un miros diferit: ceva alarmant, ceva *viu*. În secunda în care creierul său a înțeles asta, ceva fără formă a zburat din navă, s-a agățat de nasul său și s-a târât în sus până i-a acoperit ochii. Senzația era mai puternică decât o adiere, aproape ca și cum ar fi fost stropit cu apă pe față. A făcut un pas înapoi, a clipit și a scuturat din cap, încercând să scape de chestia aia, dar era prinsă bine și îi încețoșa privirea. Cuprins de panică, gâfâia și tremura, simțind-o cum se infiltrează prin membrane, până în spatele ochilor. O fracțiune de secundă mai târziu, nu a mai simțit nimic. Dispăruse. A scheunat, un sunet de ușurare.

— Mack! Vorbesc serios! a străpuns vocea aerul nopții.

Era un sunet care trăda iritare și oboseală profundă, dar câinele a auzit doar tonul categoric. A lătrat pentru a-i da de știre că era pe drum, apoi s-a întors și a alergat înapoi spre casă.

CHAPTER 2

“Emma, it’s getting late.” I looked up to see Mrs. Walker in the doorway with her arms crossed, doing her best impression of a stern parent. “Were you planning on staying all night *again*?”

Really? She had to ask? After all this time, she still didn’t get it. If my own mother didn’t mind me being here night and day, what was Mrs. Walker’s problem? “Yes,” I said, looking down at Lucas, lying still in the bed next to me. I wasn’t going to leave him. Not now. Not ever.

“Okay,” she said, giving in and turning around. I heard her in the kitchen, setting up the coffeemaker for the next day, then emptying the dishwasher. Lucas’s hospital bed had been set up in the dining room, right in the middle of the house. Lucas’s parents had no idea how much I’d heard of their private conversations, their many discussions concerning me and Lucas and his so-called “impending death.” I knew they didn’t want me here in their home. They resented my imposition on their family. But they didn’t have the heart to keep me away.

During the school year, Mrs. Walker had made a good case for me to spend some time away. I had school to attend in the morning, homework to do in the evening. I’d already dropped out of all my extracurriculars, but I didn’t want to miss school. When Lucas got better, he’d be finishing high school. I was a year behind him originally, but with all the time he’d taken off for the treatment of his cancer, he’d have a lot to make up. If all went well, we’d wind up graduating together. During the year, I had reluctantly left his side to go to classes and tried to concentrate on my subjects, but it was nearly impossible. My grades should have taken a hit, but I think my teachers felt sorry for me, the girlfriend of Lucas, the guy bravely battling cancer, so they gave me grades I didn’t quite deserve. All the teachers loved Lucas. He was the golden boy of Westridge High: blond curly hair, football star,

CAPITOLUL 2

— Emma, se face târziu.

Am ridicat privirea și am văzut-o pe doamna Walker în pragul ușii, cu brațele încrucișate, încercând să pară un părinte sever.

— Aveai de gând să rămâi *din nou* toată noaptea?

Serios? Trebuia să întrebe? După atâta timp, încă nu înțelegea. Dacă propria mea mamă nu se supăra că stăteam aici zi și noapte, care era problema doamnei Walker?

— Da, am spus, uitându-mă la Lucas, care zăcea nemișcat în patul de lângă mine.

Nu aveam de gând să plec de lângă el. Nu acum. Niciodată.

— Bine, a spus ea, cedând și întorcându-se.

Am auzit-o în bucătărie, pregătind cafetiera pentru a doua zi, apoi golind mașina de spălat vase. Patul de spital al lui Lucas fusese instalat în sufragerie, chiar în mijlocul casei. Părinții lui Lucas nu aveau idee cât de multe auzisem din conversațiile lor private, din numeroasele discuții despre mine și Lucas și așa-zisa lui „moarte iminentă”. Știam că nu mă voiau în casa lor. Nu le convenea că mă băgasem în familia lor. Dar nu îi lăsa inima să mă alunge.

În timpul anului școlar, doamna Walker îmi dăduse un motiv întemeiat să petrec ceva timp departe. Dimineața trebuia să merg la școală, iar seara aveam teme de făcut. Renunșasem deja la toate activitățile extracurriculare, dar nu voiam să lipsesc de la școală. Când Lucas avea să se facă bine, urma să termine liceul. Eu eram cu un an în urma lui inițial, dar, cu tot timpul pe care îl pierduse pentru tratamentul cancerului, urma să aibă multe de recuperat. Dacă totul avea să meargă bine, am fi absolvit împreună. În timpul anului, am plecat cu greu de lângă el pentru a merge la ore și am încercat să mă concentrez asupra materiilor, dar era aproape imposibil. Notele mele ar fi trebuit să aibă de suferit, dar cred că profesorilor le-a fost milă de mine, iubita lui Lucas, băiatul care lupta cu vitejie împotriva cancerului, așa că mi-au dat note pe care nu le meritam. Toți profesorii îl iubeau pe Lucas. Era băiatul de aur al liceului Westridge: păr blond și cârlionțat, vedetă de fotbal,

honor student, great personality, always smiling. It was a small country high school and everyone knew him. Everyone liked him too. All the guys were his buddies. All the girls wanted him for their boyfriend. But none of those other girls could have him. He was mine.

And I was his. I was his savior, the one he hung on for. He'd said as much, back when he was still speaking, and even now that he was comatose, I could tell he knew I was there, right by his side. I talked to him and stroked his hair, and when Mr. and Mrs. Walker and his brother weren't around, I did more than that, kissing him and caressing his skin, hoping somehow to reach him. Hoping he'd find the emotional thread that linked us so I could pull him away from the next world and back into this one.

When Lucas and I had started dating at the end of my sophomore year, it was pretty clear I wasn't his parents' first choice for their son. It didn't matter that I was an honors student and used my best manners; they were still stuck on the fact that my mother and I lived in a trailer park off the highway. That, and the fact that I am, and always have been, completely fatherless. The first dinner at their house, Mrs. Walker had asked, "What does your dad do, Emma?"

Lucas shot his mother a disapproving look, but I was ready with my standard response. I shrugged and said, "I don't know. I've never met him."

My mom had told me that my father had been an international student at the university where she'd once worked as an administrative assistant. They'd had a fling for a few weeks and then he was gone, back to where he came from. Mom was vague about his country of origin, but judging from my coal-black eyes, olive skin, and dark hair, it seemed likely he was Middle Eastern. My mom wasn't much for long-term relationships. She'd always had boyfriends, but none of them were keepers. One had shown me how to hot-wire a car and the best way to roll smokes. That guy was named Owen. He didn't last long before Mom found out about his outstanding warrants and kicked him to the curb. Her taste in men was questionable, but at least they never lived with us.

So the Walkers looked down on me. Once I overheard Lucas's mother say, "She follows him around like a duckling, like she'd be lost without him." Lucas wanted to confront her about this, but I talked him out of it. That was back when I still thought I could win them over.

elev eminent, personalitate extraordinară, mereu zâmbitor. Era un liceu mic de la țară și toată lumea îl cunoștea. Toată lumea îl plăcea. Toți băieții erau prietenii lui. Toate fetele voiau ca el să fie iubitul lor. Dar niciuna dintre celelalte fete nu-l putea avea. Era al meu.

Și eu eram a lui. Eram salvatoarea lui, cea de care se agăța. Așa spusese, pe vremea când încă mai vorbea, și chiar și acum, când era în comă, îmi dădeam seama că știa că sunt acolo, chiar lângă el. Vorbeam cu el și îi mângâiam părul, iar, când domnul și doamna Walker și fratele lui nu erau prin preajmă, făceam mai mult de atât, îl sărutam și îi mângâiam pielea, sperând să ajung cumva la el. Sperând că va găsi firul emoțional care ne lega, ca să-l pot trage înapoi din lumea de dincolo, înapoi în aceasta.

Când eu și Lucas am început să ieșim împreună, pe vremea când eu eram la sfârșitul clasei a 10-a, a fost destul de clar că nu eram prima alegere a părinților lui pentru fiul lor. Nu conta că eram o elevă eminentă și că eram politicoasă; ei erau încă fixați pe faptul că eu și mama locuiam într-un parc de rulote de lângă autostradă. Asta și faptul că sunt, și am fost întotdeauna, complet fără tată. La prima cină la ei acasă, doamna Walker m-a întrebat:

— Cu ce se ocupă tatăl tău, Emma?

Lucas i-a aruncat mamei sale o privire dezaprobatore, dar eu eram pregătită cu răspunsul meu standard. Am ridicat din umeri și am spus:

— Nu știu. Nu l-am cunoscut niciodată.

Mama mi-a spus că tata fusese un student internațional la universitatea unde lucrase ea cândva ca asistentă administrativă. Au avut o aventură de câteva săptămâni, apoi el a plecat înapoi de unde venise. Mama era vagă cu privire la țara lui de origine, dar, judecând după ochii mei negri precum cărbunele, pielea măslinie și părul închis la culoare, părea probabil că era din Orientul Mijlociu. Mama nu era prea interesată de relații pe termen lung. Întotdeauna avusese iubiți, dar niciunul dintre ei nu era de păstrat. Unul dintre ei îmi arătase cum să pornesc o mașină fără cheie și cea mai bună metodă de a rula țigări. Îl chema Owen. Nu a durat mult înainte ca mama să afle despre mandatele de arestare pe care le avea și să-i dea papucii. Gusturile ei în materie de bărbați erau discutabile, dar măcar nu locuiau niciodată cu noi.

Așa că domnul și doamna Walker mă priveau de sus. Odată, am auzit-o pe mama lui Lucas spunând:

— Se ține după el ca un pui de rață, de parcă ar fi pierdută fără el.

Lucas voia să o confrunte în legătură cu asta, dar l-am convins să nu o facă. Asta era pe vremea când încă credeam că îi pot cuceri.

But it never happened. Lucas and I had been together for over a year and the entire time they hoped we would break up.

I didn't think too much of them either, for two reasons. First of all, for as many problems as my mom had, she was the perfect mother as far as I was concerned because she didn't try to take credit for everything I did. Sometimes I'd hand her my report card or show her a paper I wrote and she'd practically cry with joy. "Brilliant," she'd say, hugging me. "You are absolutely brilliant. I'm so impressed."

Not like Lucas's dad, Mr. Walker, who took credit for everything Lucas did, bragging, "He takes after me." Or worse yet, smugly telling Lucas, "See, I told you if you studied, you'd get an A." And then he always had to add, "Now don't get complacent. You still have to keep this up for the rest of the semester, you know."

So that was the first reason I wasn't a fan of Lucas's parents. The second reason is that they gave up on him so easily. Sure, he had cancer, but big deal, people got cancer and beat it all the time.

But his parents gave up right from the start. They always thought the worst, selling his car when he got too sick to go to school. As if he'd never drive again.

His mother couldn't look at Lucas without getting teary eyed. And Mr. Walker was devastated to learn the treatment would leave Lucas sterile, as if passing on the family genes meant anything at a time like this. Mr. and Mrs. Walker had hushed conversations about statistics, and treatment plans, and numbers. Always the numbers. They'd say, "The numbers don't look good. They're not in the range." Their negativity was everywhere, seeping from room to room, poisoning the air. Later on, they started talking about funerals and how they didn't want him to suffer any longer, and I had to put my hands over Lucas's ears to keep him from hearing. The last member of the family, Lucas's fourteen-year-old brother, Eric, started to avoid everyone, including me and Lucas. When he wasn't doing chores or going to school, he was out in the barn, tinkering with old cars in his workshop. He holed up in there like he hoped to come out someday and find everything fine again.

Dar nu s-a întâmplat niciodată. Eu și Lucas eram împreună de mai bine de un an și, în tot timpul ăsta, au sperat că ne vom despărți.

Nici eu nu aveam o părere foarte bună despre ei, din două motive. În primul rând, în ciuda tuturor problemelor pe care le avea mama, era mama perfectă în ochii mei, pentru că nu încerca să-și asume meritul pentru tot ce făceam eu. Uneori, îi dădeam carnetul de note sau îi arătam un eseu pe care îl scrisesem, iar ea practic plângea de bucurie.

— Genială, spunea, îmbrățișându-mă. Ești absolut genială. Sunt atât de impresionată.

Nu ca tatăl lui Lucas, care își asuma meritul pentru tot ce făcea Lucas, laudându-se:

— A moștenit-o de la mine.

Sau, și mai rău, spunându-i lui Lucas cu aroganță:

— Vezi, ți-am spus că, dacă înveți, o să iei nota 10.

Apoi trebuia să adauge întotdeauna:

— Nu te culca pe lauri. Trebuie să continui așa tot semestrul, știi bine.

Ăsta era primul motiv pentru care nu eram fana părinților lui Lucas. Al doilea motiv era că au renunțat la el atât de ușor. Sigur, avea cancer, dar, mare lucru, oamenii se îmbolnăvesc de cancer și îl înving tot timpul.

Dar părinții lui s-au dat bătuți încă de la început. Întotdeauna se gândeau la ce era mai rău, vânzându-i mașina când a devenit prea bolnav pentru a merge la școală. De parcă nu avea să mai conducă niciodată.

Mama lui nu putea să se uite la Lucas fără să i se umple ochii de lacrimi. Iar domnul Walker a fost devastat când a aflat că tratamentul îl va lăsa infertil pe Lucas, de parcă transmiterea genelor familiei ar fi însemnat ceva într-un moment ca ăsta. Domnul și doamna Walker șușoteau despre statistici și planuri de tratament și cifre. Întotdeauna cifre.

— Cifrele nu arată bine. Nu sunt în limite normale.

Negativitatea lor era peste tot, se răspândea din cameră în cameră, otrăvind atmosfera. Mai târziu, au început să vorbească despre înmormântări și despre cum nu voiau ca el să mai sufere, iar eu a trebuit să-mi pun mâinile peste urechile lui Lucas, ca să nu audă. Ultimul membru al familiei, Eric, fratele de paisprezece ani al lui Lucas, a început să evite pe toată lumea, inclusiv pe mine și pe Lucas. Când nu făcea treburi casnice sau nu mergea la școală, era în hambar, meșterind la mașini vechi în atelierul său. Se ascundea acolo de parcă spera să iasă într-o zi și să găsească totul bine din nou.

LBPS | We know books
I was the only one dealing with this in a sane way. The only one. After Lucas went into a coma, even the visiting nurses tried to undermine me, especially Nancy.

“I’ve done hospice care for a long time, honey. This is the beginning of the end. He might have as much as a week, but if you are lucky, he’ll slip away sooner.”

I didn’t bother to respond to her. Screw Nancy and her wise proclamations. She didn’t know a thing about Lucas. After he made his miraculous recovery, I’d tell him all about Nancy—her ridiculous scrubs covered in cartoon panda bears, how she called everyone “honey,” and the way she always bustled in humming some nameless tune, acting like she knew it all.

Because I had a few things up my sleeve that I hadn’t told anyone about. Mainly that I was calling in outside forces. First of all, I’d been praying like no one on the face of planet Earth had ever prayed before. I’d never been one for prayer, but when things got serious, I put it into overdrive, imagining God on the other end thinking, *hmmm... Emma doesn’t usually pray. This must be serious.* I could almost feel God making a plan for everything to work out just fine.

The second thing I’d done was visit Mrs. Kokesh right after school let out for summer vacation a few days earlier. She lived as far from the center of town as the Walkers did, but in the other direction. With my backpack strapped on, I rode my bike to her house. By the time I arrived, I was out of breath, my legs like jelly. Her two-story house was falling down, white paint peeling, porch sagging. Moss growing on the roof. The place was reportedly haunted. Mrs. Kokesh sold produce from a stand by the road during the growing season, which generally didn’t start until late June in this part of central Wisconsin, but mysteriously, her vegetables were always ready before everyone else’s.

She also did magic, for a price. I’d heard the stories for years. Tales of dying pets brought to health. Love potions that really worked. Magic candles that affected everyone who breathed in the smoke. A spell that ended a drought. But things backfired too, and if she didn’t agree with your motives, you might get what she thought you needed instead of what you asked for, and some of it was pretty nasty. That was the story anyway. I didn’t know anyone

Eu eram singura care aborda rațional situația. Singura. După ce Lucas a intrat în comă, chiar și asistentele medicale care veneau în vizită au încercat să mă submineze, în special Nancy.

— Lucrez de mult timp în îngrijirea paliativă, drăguță. Țasta-i începutul sfârșitului. Mai are, poate, o săptămână, dar, dacă aveți noroc, o să se stingă mai repede.

Nu m-am obosit să-i răspund. La naiba cu Nancy și cu declarațiile ei înțelepte. Nu știa nimic despre Lucas. După ce avea să-și revină în mod miraculos, aveam să-i povestesc totul despre Nancy – halatele ei ridicole acoperite cu ursuleți panda din desene animate, felul în care le spunea tuturor „drăguță“ și modul în care dădea mereu buzna, fredonând o melodie fără nume, comportându-se de parcă știa totul.

Pentru că aveam câteva trucuri pe care nu le dezvăluisem nimănui. În principal, faptul că apelasem la forțe externe. În primul rând, mă rugam cum nimeni de pe fața pământului nu se rugase vreodată. Nu fusesem niciodată o persoană care să se roage, dar, când lucrurile au devenit serioase, am început să mă rog cu înverșunare, imaginându-mi că Dumnezeu, la celălalt capăt, se gândea: „Hmm... Emma nu se roagă de obicei. Trebuie să fie ceva serios.“ Aproape că simțeam cum Dumnezeu făcea un plan pentru ca totul să se termine cu bine.

A doua chestie pe care am făcut-o a fost să o vizitez pe doamna Kokesh imediat după ce am intrat în vacanța de vară, acum câteva zile. Locuia la fel de departe de centrul orașului ca familia Walker, dar în direcția opusă. Cu ghiozdanul în spate, am mers cu bicicleta până la casa ei. Când am ajuns, eram fără suflu, iar picioarele mi se înmuiaseră. Casa ei cu etaj era în ruină, vopseaua albă se cojea, veranda era lăsată. Pe acoperiș creștea mușchi. Se spunea că locul era bântuit. Doamna Kokesh vindea produse agricole la o tarabă de pe marginea drumului în timpul sezonului de recoltare, care, în general, începea abia la sfârșitul lui iunie în zona asta din centrul Wisconsinului, dar, în mod misterios, legumele ei erau întotdeauna gata înaintea celorlalți.

De asemenea, făcea magie, contra cost. Auzisem poveștile de ani de zile. Povești despre animale de companie pe moarte care își reveniseră. Poțiuni de dragoste care chiar funcționau. Lumânări magice care îi afectau pe toți cei care inspirau fumul. O vrajă care a pus capăt unei secete. Dar lucrurile se puteau întoarce și împotriva ta, iar dacă ea nu era de acord cu motivele tale, puteai primi ceea ce credea ea că ai nevoie, în loc de ceea ce cereai, iar unele chestii erau destul de urâte. Așa se spunea, oricum. Nu cunoșteam pe nimeni

who'd actually gone to her, but the stories, they went round and round. I saw her once at the gas station filling up her ancient Buick, and she just looked like an old lady, all hunched over and wearing lots of layers of clothing. It was her disguise, they said. She looked like a harmless old lady, but really she was very powerful.

I made the decision to visit right after Lucas went into the coma and Nancy said he was as good as gone. I still had my faith, but things were looking really bad; even I could see that. All the stories I'd heard at school had made me a little afraid of Mrs. Kokesh, but after biking all that way, there was no way I was turning back. I got off my bike and let it drop to the ground, then went up the steps to the porch and knocked on the door. She answered like I had an appointment, greeting me by name and ushering me inside. She wore a shapeless, brown dress with a droopy fabric belt. "How do you know my name?" I asked.

"Small town," she said, shuffling past a staircase and down a dimly lit hallway. "Pretty girl like you stands out. Especially when you're with the Walker boy. Him with his blond hair, you so dark."

"You know Lucas?" I'd followed her into the kitchen where she gestured for me to take a seat. I pulled out a chair and set my backpack on the floor next to my feet.

She nodded and got a glass from the cabinet and a pitcher of lemonade from the fridge. "I know everyone in this nothing town, but he is especially memorable. I've had more than a few girls come with him in mind, asking for love spells." She set the glass of lemonade in front of me. "One said she'd loved Lucas since the third grade."

I wrapped my fingers around the cold glass, but didn't drink. "Did you do it? The love spell?"

"Ha!" Mrs. Kokesh said. "What do you take me for? This magic stuff is nothing to fool around with. It can't be wasted on high school crushes." She crooked one scolding finger toward me and leaned across the table. Up close, I could see every wrinkle on her face, the lines crosshatched like badly drawn artwork.

"So your magic is real. It works?" I said.

"Of course it works, but it's serious stuff. Not to be trifled with." Behind her, a gray tabby cat jumped up onto the kitchen counter, sniffing at the pitcher.

care chiar să fi apelat la ea, dar poveștile circulau peste tot. Am văzut-o odată la benzinărie, alimentându-și vechiul Buick, și arăta ca o bătrânică obișnuită, cocoșată și îmbrăcată în multe straturi de haine. Era deghizarea ei, spuneau oamenii. Arăta ca o bătrânică inofensivă, dar, de fapt, era foarte puternică.

Am luat decizia să o vizitez imediat după ce Lucas a intrat în comă și Nancy a spus că era ca și mort. Încă mai aveam credința, dar lucrurile arătau foarte rău; chiar și eu puteam să văd asta. Toate poveștile pe care le auzisem la școală mă făcuseră să mă tem puțin de doamna Kokesh, dar, după ce pedalasem atâta drum, nu mai era cale de întoarcere. Am coborât de pe bicicletă și am lăsat-o să cadă pe pământ, apoi am urcat treptele spre verandă și am bătut la ușă. Mi-a răspuns ca și cum aș fi avut o programare, salutându-mă pe nume și invitându-mă înăuntru. Purta o rochie maro, fără formă, cu o curea textilă prinsă lejer.

— De unde îmi știți numele?

— Oraș mic, a spus, trecând pe lângă scări și luând-o pe un hol slab luminat. O față drăguță ca tine iese în evidență. Mai ales când ești cu băiatul Walker. El cu părul lui blond, tu, atât de brunetă.

— Îl știți pe Lucas?

O urmasem în bucătărie, unde mi-a făcut semn să iau loc. Am tras un scaun și mi-am pus ghiozdanul pe podea, lângă picioare.

Ea a încuviințat și a luat un pahar din dulap și o carafă cu limonadă din frigider.

— Îi cunosc pe toți din orașul ăsta neînsemnat, dar el e deosebit de memorabil. Au fost mai multe fete care au venit cu gândul la el, cerând vrăji de dragoste.

A pus paharul cu limonadă în fața mea.

— Una a spus că îl iubește pe Lucas din clasa a treia.

Am înfășurat degetele în jurul paharului rece, dar nu am băut.

— Ați făcut-o? Vraja de dragoste?

— Ha! a spus doamna Kokesh. Drept cine mă iei? Nu-i de glumă cu chestiile magice. Nu pot fi irosite pe pasiuni de liceu.

A îndreptat un deget muștrător spre mine și s-a aplecat peste masă. De aproape, puteam să văd fiecare rid de pe fața ei, liniile încrucișate ca un desen prost făcut.

— Deci magia dumneavoastră e reală. Funcționează?

— Sigur că funcționează, dar e ceva serios. Nu-i de joacă.

În spatele ei, o pisică gri tigrată a sărit pe blatul bucătăriei, mirosind carafa.